

Leif Strandvik

Leif Strandvik var født i 1912 som sønn av Helene og Johan Strandvik. De kom begge fra Søndre Land, Johan fra bruket Strandvik. De kjøpte Sjøheim i Vardal i 1919. De hadde sju barn. Leif var nummer fire i søskenflokket, men fikk allikevel ta over bruket, til tross for at han ikke var eldste sønn. Leif giftet seg i 1952 med Kirsten Forseth fra Søndre Land. De fikk tre barn.

Kirsten f. Forseth og Leif Strandvik

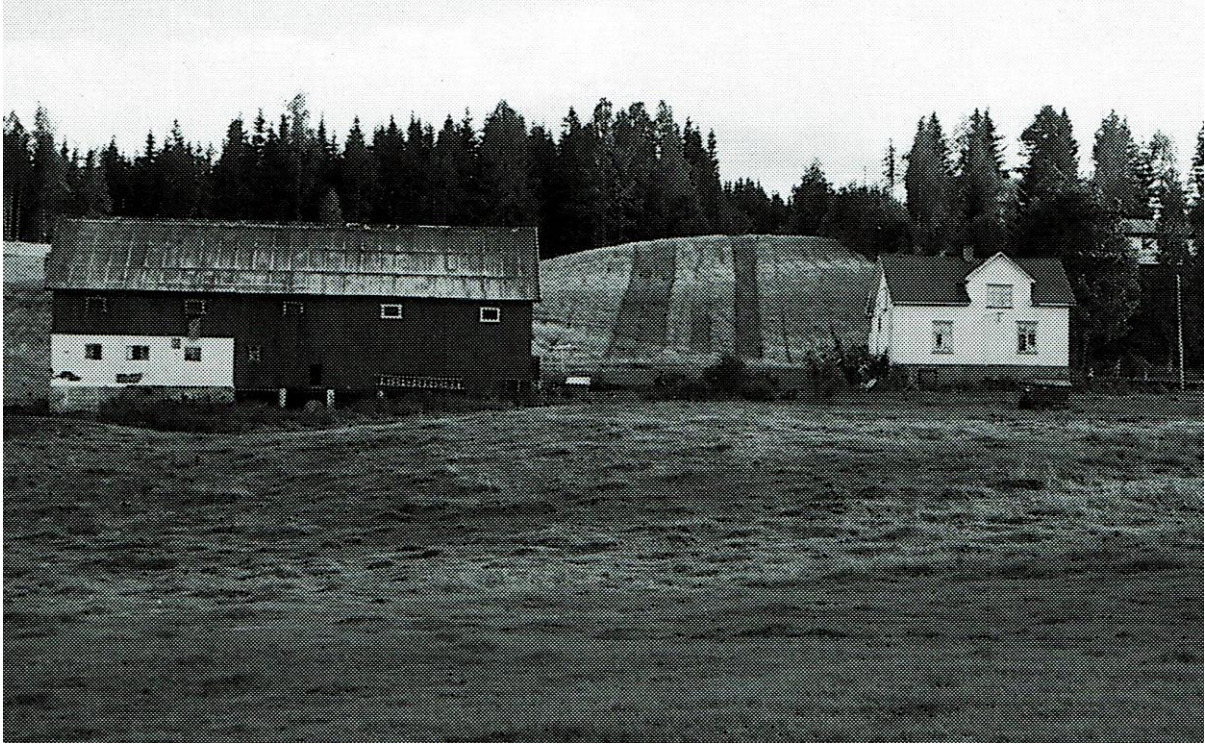
I 1940 ble Leif Strandvik mobilisert som infanterisoldat og tjenestegjorde i kompani Sørensen, som tidligere hadde gått under navnet kompani Kohmann. Dette kompaniet ble satt opp på Toten. Der lå de i stillinger ved Skreia til 19. april. De ble beordret derfra til Braastad hvor de ankom på kvelden samme dag. Kompaniet tok hovedkvarter på Nedre Braastad.

Leif Strandvik og medsoldater ble innkvartert i drengestua på garden. Tidlig på morgenen 20. april ble de utkommandert i stillinger nord for Braastadbrua. Leif lå sammen med Sverre Vik i en utsatt stilling nær Baggerudstuen. Da skytingen startet ble Sverre Vik truffet i hodet og døde umiddelbart. Snart ble stillingen så uholdbar at Leif og de øvrige i avdelingen ble trukket tilbake. De kom seg i dekning bak en steinmur og klarte der å holde stillingen.

På ferden over fjellet mot Gausdal kom Leif og de andre soldatene i følget seg inn på en seter. Der fant han råstoff for å steke pannekaker. Her demonstrerer han hvor stor stabel det ble. «Å ælt vart eti opp», fortalte Leif.

Neste dag bølget kampen fram og tilbake, men nordmennene holdt stand. Først på morgenen mandag 22. april brøt tyskerne gjennom. Da var Leif og avdelingen på 20 mann på retrett, først til mølla, så opp til garden Rolid. Hele tiden var tyskerne i nærheten. De gikk videre til Biri som var «full av tyskere». De kom seg opp til Klomsteinroa og videre over fjellet til Gausdal. Her ble de gjenforent med kompaniet sitt. Der var situasjonen at de norske styrkene var i ferd med å overgi seg. De som hadde ski, og selv

Sjåheim ved Tobru i Vardal, hvor Leif Strandvik vokste opp. Han overtok garden i 1952. På haugen ovenfor husene hadde nordmennene en mitraljøsestilling som var svært effektiv. Under tysk beskytning ble uthuset i Sjåheim skutt i brann. Gjenoppbyggingen skjedde svært raskt, og i løpet av året var uthuset satt opp igjen.

ønsket det, kunne ta seg videre på egen hånd. De øvrige ble tatt til fange av tyskerne og internert noen dager.

Leif Strandviks gruppe holdt sammen og valgte å gå hjemover. De tok retning mot Dokka, men endte opp ved Svingstad i Torpa. Da Leif var hjemme igjen i Sjåheim hadde han vært borte i fem uker. På denne tiden hadde han ikke vært ute av klærne. Den tjukke makkotrøya som var så god å ha i snø og kulde var helt svart. «Hvis du vil sjå a' så heng a' på ei gran oppi væ'n Arne Hegge i Mustadroa» sa Leif.

Leif kom hjem til en krigsherjet bygd. Ved Tobru var en rekke hus nedbrent. På familiegarden Sjåheim var uthuset brannherjet etter å ha blitt skutt i brann. Alle dyrene strøk med og øvrige driftsmidler brant opp. Med offentlig støtte var det mulig å komme raskt i gang igjen. I løpet av 1940 var uthuset gjenoppbygget.

Fra Leif Strandviks opplevelser ved Braastad, gjengitt i «Gjøvik i krig»:

Leif Strandvik, soldat i kompaniet Sørensen (tidligere kompani Kohmann), forteller:

«På ettermiddagen den 19. ankom vi Bråstad. Vi ble forlagt i låven på Nedre Bråstad. På natta ble vi vekket av soldater som kom med kokt lapskaus til oss. Dette helte vi over i hermetikkbokser som fungerte som våre personlige kokekar. Etter måltidet ble vi satt i marsj mot stillingsområdet. Jeg ble tildelt stilling ved Baggerstuen like nord for brustedet. Vi visste selvfølgelig ikke da at tyskerne lå så tett innpå oss. De måtte ha fulgt med oss fra observasjonsposter rett på den andre siden av elva. Sverre Vik og jeg laget istand stilling da det smalt. Da tyskerne begynte å skyte som verst, trodde jeg ikke jeg skulle komme levende fra det hele. Min kompanjong, Sverre Vik, gikk det ille med. Han ble truffet i hodet og døde momentant. Tyskerne presset hardt på. Skuddlarm og skrik om hverandre. Vi trakk oss oppover mot Bråstadjordet og gikk i stilling ved nedre kanten av jordet bak steingjerdet. Her klarte vi og holde tyskerne nedenfor oss i sjakk en god stund. Da vi skulle trekke oss ut, måtte vi passere et åpent felt og her lå ilden tett som hagl rundt oss. Vi måtte åle oss oppover for ikke å bli skutt. En av soldatene var litt uforsiktig og reiste seg opp for å krabbe, da kom ei kule som gikk inn i enden, opp langs ryggen like under skinnet og inn under det ene skulderbladet. Vi fikk dratt soldaten med oss, og da vi kom opp til Bråstad, ble han tatt under behandling av doktor Ugland. Soldaten klarte seg bra, men en betennelse gjorde at han fikk et forholdshvis langt sykeleie».